

SERIA
Nevermoor

WunderSmith

CHEMAREA LUI
MORRIGAN
CROW

JESSICA TOWNSEND

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TOWNSEND, JESSICA
Wundersmith: Chemarea lui Morrigan Crow /
Jessica Townsend; trad. din lb. engleză: Cristina Jinga. -
București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1015-6

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.135.1

Jessica Townsend
WUNDERSMITH: THE CALLING OF MORRIGAN CROW

Text © Jessica Townsend, 2018

Ilustrații © Beatriz Castro, 2018

Versul „None sing so wildly well”
este extras din poemul „Israfel” de Edgar Allan Poe

Drepturile morale ale autorului au fost afirmate.

Toate personajele și evenimentele din această lucrare,
altele decât cele aflate în mod clar în domeniul public,
sunt fictive și orice asemănare cu persoane reale,
vii sau moarte, este pur întâmplătoare.

Toate drepturile rezervate.

© Nemira, 2021

Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Maria TĂNĂȘESCU

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1015-6

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul exclusiv pentru România

www.4colours.ro

CAPITOLUL UNU

Îngerul Israfel

Ajun de Primăvară, Iarna lui Unu

Morrigan Crow sări din Brolly Rail, cu dinții clănțănind și mâinile înghețate pe mânerul umbrelei sale. Vântul îi răvășise părul, ciufulindu-l ceva de speriat. Făcu tot ce putu să și-l netezească, în timp ce se grăbi să-l ajungă pe patronul ei, care era deja la mulți metri în față, mergând viguros de-a lungul zgomotoasei și aglomeratei străzi principale din cartierul Bohemian.

— Așteaptă! îi strigă ea, croindu-și drum printr-un cârd de femei îmbrăcate în rochii de satin și cu pelerine de catifea bogată. Jupiter, mergi mai încet!

Jupiter North întoarse capul, dar nu se opri.

— Nu pot să merg mai încet, Mog. Nu-mi stă în fire. Prinde-mă din urmă!

Și își văzu de drum, șarjând prin talmeș-balmeșul de pietoni, ricșe, trăsurile trase de cai și cupeuri motorizate.

Morrigan alergă după el și intră într-un norișor albastru-safir, cu miros îngrețosător de dulceag, suflat drept în nasul ei de o femeie care ținea un porttigaret subțire, auriu, între degetele albăstrite la vârfuri.

— Pfui, *infect!* tuși Morrigan, împrăștiind cu mâna fumul din față.

Pentru o clipă, nu-l mai văzu pe Jupiter prin ceața aceea, dar apoi îi zări creștetul capului roșcat săltând în sus și-n jos prin valurile mulțimii și sprintă să-l ajungă.

— Un copil! o auzi pe femeia cu degetele albăstrii exclamând în spatele ei. Ia uite, dragă, un copil, aici, în Bohemia. Ce teribil!

— E dintr-un spectacol, dragă.

— Nu, zău? Ce original!

Morrigan ar fi vrut să poată zăbovi un moment să se uite mai bine în jur. Nu mai văzuse partea aceasta din Nevermoor până atunci. Dacă n-ar fi fost îngrijorată că-l pierde pe Jupiter în mulțime, ar fi fost încântată să admire străzile largi, mărginite de teatre mari și mici și de music-halluri, amestecul multicolor de becuri și de neoane ale firmelor. Oamenii, îmbrăcați în cele mai elegante ținute ale lor, se revărsau din trăsurile la fiecare colț și erau conduși înăuntru pe impunătoarele uși ale teatrelor. Vanzători ambulanți își strigau marfa și cântau, invitând clienții în restaurante gălăgioase. Erau unele restaurante atât de pline de lume,

încât întinseseră mese și pe trotuare, cu fiecare loc ocupat chiar și în acest geros Ajun de Primăvară, ultima zi a iernii.

Morrigan răzbi în sfârșit până în locul unde Jupiter se oprise s-o aștepte în fața celei mai aglomerate – și mai frumoase – clădiri de pe stradă, un edificiu sclipitor de marmură albă și de aur. Lui Morrigan i se păru că arăta un pic ca o catedrală și un pic ca un tort de nuntă. Un panou strălucitor deasupra intrării anunța:

NEW DELPHIAN MUSIC-HALL PREZINTĂ

GIGI GRAND

și

CEI CINCI COPII AI STRĂZII

— O să... intrăm... și noi? găfâi Morrigan.

I se pusese un junghi în coaste.

— Unde, aici? Jupiter aruncă o privire disprețuitoare în sus, la panoul New Delphian. Ceruri, nu! N-aș pune piciorul înăuntru nici mort.

Aruncând o privire rapidă peste umăr, o conduse pe un gang în spatele clădirii New Delphian, lăsând mulțimea în urmă. Era atât de strâmt, că nu puteau merge decât unul după altul, pășind peste grămezi de gunoi neidentificabil și cărămizi desprinse din ziduri. În gang nu era niciun bec. În aer se simțea ceva oribil

și, pe măsură ce înaintau, mirosul devenea din ce în ce mai pătrunzător, un miros de ouă stricate sau de mortăciune, poate ambele.

Morrigan își acoperi gura și nasul. Duhoarea era atât de îngreșoșătoare, făcea eforturi să nu vomite. Tare ar fi vrut să facă stânga-mprejur și să se întoarcă, dar Jupiter continua să meargă hotărât în spatele ei, împingând-o înainte.

— Stai! zise el, când aproape că ajunseseră la capătul gangului. Aici să fie...? Nu. Stai, aici să fie...?

Ea se întoarse și-l văzu inspectând o bucată de perete care arăta identic cu toate celelalte. Jupiter atinse mortarul dintre cărămizi cu vârful degetelor, se aplecă să-l miroasă și apoi linse puțin zidul.

Morrigan îi aruncă o privire îngrozită.

— Pfui, *termină!* Ce faci?

Jupiter nu răspunse, la început. Se uită un moment la zid, apoi își ridică privirea spre fâșia îngustă de cer înstelat dintre clădiri.

— Hmm! Așa mă gândeam și eu. Simți asta?

— Ce să simt?

El îi luă mâna și i-o lipi de perete.

— Închide ochii.

Morrigan îi închise, simțindu-se ridicolă. Uneori, era greu de spus dacă Jupiter se prostea sau vorbea serios, iar cu această ocazie suspecta că îi juca o farsă stupidă.

Era ziua ei, la urma urmelor, și, cu toate că îi promisese că n-o să-i facă nicio surpriză, ar fi fost tipic din partea lui să fi pus la cale o stratagemă complicată, penibilă, care să se sfârșească într-o cameră plină de oameni cântând „Mulți ani trăiască!” Era gata să dea glas bănuielilor ei, când...

— Ah!

Simți o foarte subtilă și difuză furnicătură în vârful degetelor. Un zumzet slab în urechi.

— Ah!

Jupiter o apucă de încheietură și îi desprinse încet mâna de perete. Morrigan simți rezistență, ca și cum cărămizile s-ar fi magnetizat și nu voiau să-i dea drumul.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Un pic mai complicat, murmură Jupiter. Urmează-mă!

Lăsându-se pe spate, puse un picior pe zid și apoi și pe celălalt, după care – sfidând degajat legile gravitației – începu să meargă pe zid în sus, cu capul între umeri ca să nu se lovească de celălalt perete al gangului.

Morrigan se holbă la el în tăcere pentru o clipă, după care se scutură puțin. Era o nevermooriană acum, la urma urmelor. O rezidentă permanentă a Hotelului Deucalion și membră a Societății Wundrous, pe deasupra. *Chiar* ar fi trebuit să înceteze să mai fie

atât de surprinsă, ori de câte ori lucrurile deveneau puțin mai ciudate.

Trase adânc aer în piept (aproape icnind din nou din cauza miasmei crâncene) și îi copie exact mișcările lui Jupiter. Odată ce își plantă ambele tălpi pe zid, lumea se dădu peste cap și-apoi își reveni la loc, astfel încât ea se simți perfect relaxată. Oribilul miros dispăru numaidecât, înlocuit de aerul proaspăt și rece al nopții. Dintr-odată, să meargă în sus pe zidul unui gang, cu cerul înstelat întinzându-se în față, părea cel mai firesc lucru din lume. Morrigan râse.

Când ieșiră din gangul vertical, lumea se răsturnă din nou, revenind la poziția dintotdeauna.

Dar nu erau – așa cum se așteptase Morrigan – pe un acoperiș, ci într-un alt gang. Acesta era zgomotos și plin de lume și scăldat într-o lumină verde, bolnăvicioasă. Ea și Jupiter se așezară la capătul unei cozi lungi de oameni nerăbdători, ținuți în frâu de un cordon de catifea. Entuziasmul din jur era molipsitor; Morrigan simți un mic fior de anticipare și se ridică pe vârfuri să vadă la ce era coada. În față, lipit pe o ușă albastră sco-rojită, era un afiș scris neglijent de mână:

OLD DELPHIAN MUSIC-HALL

UȘA SPRE SCENĂ

ÎN SEARA ASTA: Îngerul Israfel

— Cine e Îngerul Israfel? întrebă Morrigan.

Jupiter nu răspunse. Îi făcu semn din cap să-l urmeze și o porni agale în capătul din față al cozii, unde o femeie cu figură plictisită verifica numele pe o listă. Era îmbrăcată complet în negru, de la bocancii grei până la o pereche de apărători de iarnă pentru urechi, atârnându-i în jurul gâtului. (Morrigan îi aprobă ținuta.)

— Rândul e acolo, în spate, zise ea, fără să-și ridice privirea. Fără fotografii. Și n-o să dea niciun autograf până la sfârșitul spectacolului.

— Mă tem că nu pot aștepta atât, zise Jupiter. Te superi dacă mă strecor înăuntru acum?

Femeia oftă și îi aruncă rapid o privire inexpresivă, mestecându-și guma cu gura pe jumătate deschisă.

— Numele?

— Jupiter North.

— Nu ești pe listă.

— Nu. Adică, da. Știu. Speram c-ai putea îndrepta tu asta pentru mine, zise el, zâmbindu-i prin barba roșcată.

Și își atinse discret micul ac de aur cu W de la reverul hainei.

Morrigan se crispă. Știa că membrii de elită ai Societății Wondrous erau admirați în Nevermoor și, adesea, primeau un tratament special, la care cetățenii obișnuiți nu puteau decât să viseze, însă nu-l văzuse

niciodată pe Jupiter încercând să se folosească de „privilegiul acului” într-un mod atât de bătător la ochi. Oare făcea des asta? se întrebă ea.

Femeia rămase – de înțeles, își zise Morrigan – neimpresionată. Se încruntă la micul *W* de aur, înainte de a-și ridica ochii machiați din abundență cu sclipici spre fața plină de speranță a lui Jupiter.

— Nu ești pe listă, totuși.

— El o să vrea să mă vadă, zise Jupiter.

Buza ei de sus se arcui într-un rânjel, dând la iveală o gură plină de dinți incrustați cu diamante.

— Dovedește-o!

Jupiter lăsă capul într-o parte și ridică o sprânceană, iar femeia îi imită expresia, nerăbdătoare. În cele din urmă, cu un oftat, Jupiter vârî mâna în palton și scoase o pană neagră cu picățele aurii, pe care o învârti – o dată, de două ori – între degete.

Ochii femeii se holbară puțin. Gura îi rămase căscată, iar Morrigan îi putu vedea bucățica de gumă albastru-intens vârată între dinți. Cu o privire neliniștită la coada care creștea în spatele lui Jupiter, femeia împinse ușa albastră decolorată, deschizând-o și făcând semn din cap spre cei doi să intre.

— Grăbiți-vă, atunci! Cinci minute până la ridicarea cortinei.

Era întuneric în culise la Old Delphian. Domnea o tăcere încordată, plină de așteptare, în timp ce angajați ai teatrului îmbrăcați în negru se foiau în spatele scenei, în liniște și eficient.

— Ce a fost pana aia? întrebă Morrigan în șoaptă.

— Mult mai convingătoare decât un ac, aparent, murmură Jupiter, părând un pic dezumflat.

Îi întinse lui Morrigan una dintre cele două perechi de acoperitoare de urechi șterpelite dintr-o cutie pe care scria *PENTRU PERSONAL*.

— Poftim, pune-ți astea. O să cânte.

— Cine... vrei să zici Îngerul Isa... nuștiucum? întrebă ea.

— Israfel, da.

Își trecu o mână prin părul roșu, ceea ce Morrigan recunoscuse drept un semn că era neliniștit.

— Dar vreau să aud.

— O, nu, nu vrei. Crede-mă.

Din locul de unde stăteau, Jupiter se uită prin cortină la publicul de dincolo, iar Morrigan aruncă și ea o privire furișă.

— Nu vrei să auzi niciodată pe unul din specia lui cântând, Mog.

— De ce nu?

— Pentru că o să fie cel mai dulce sunet pe care o să-l auzi vreodată, zise el. O să declanșeze ceva în creierul tău

care o să-ți dea o stare de pace perfectă și neîntreruptă, cea mai plăcută pe care ai putea s-o simți vreodată. O să-ți reamintească faptul că ești o ființă omenească întregă, fără cusur și completă și că deja ai tot ce ți-ai putea dori vreodată. Singurătatea și tristețea o să fie doar o amintire palidă. O să-ți simți inima plină și o să ai sentimentul că lumea nu te-ar mai putea dezamăgi vreodată.

— Sună înspăimântător, zise Morrigan, sec.

— *Este* înspăimântător, stăruie Jupiter, cu fața gravă, pentru că e trecător. Pentru că Israfel nu poate cânta la nesfârșit. Iar când se oprește, sentimentul acela de fericire perfectă o să dispară. Și o să te simți părăsită aici, în lumea reală, în mijlocul cruzimii, imperfecțiunii și mizeriei sale. O să ți se pară de neîndurat și o să te simți atât de golită, încât o să crezi că viața ți s-a sfârșit. Ca și cum ai fi prinsă într-o bulă, în timp ce restul lumii continuă să trăiască imperfect în jurul tău. Îi vezi pe oamenii ăia de colo, din sală?

Trase cortina puțin în lături și se uitară din nou la public.

Marea de chipuri, luminate de becurile din fosa goală a orchestrei, aveau toate o singură expresie – de nerăbdare, dar cumva distrată. De parcă le lipsea ceva. *Tânjeau*.

— Ei nu sunt admiratori ai artelor frumoase, continuă Jupiter. Nu sunt aici pentru că apreciază o interpretare de virtuozi.

Se uită în jos la Morrigan și șopti:

— Drogați, Mog. Fiecare, până la unu. Veniți pentru următoarea lor doză.

Morrigan privi fețele acelea flămânde și simți cum o cuprinde o răceală de gheață.

Vocea unei femei spintecă atmosfera. Publicul amuți.

— Doamnelor și domnilor! Vi-l prezint, în seara celei de-a o suta lui reprezentatie triumfală, transcendentă, aici, la Vechiul Delph... pe unicul și inegalabilul, celestul, *divinul*...

Vocea amplificată coborî până la o șoptă dramatică:

— Vă rog, arătați-i puțină dragoste Îngerului Israfel.

Tăcerea explodează numaidecât, sala vuind de veselie, în timp ce publicul aplauda, ovaționa și fluiera. Jupiter îi trase cu putere un cot lui Morrigan și ea își puse apărătorile strâns peste urechi. Blocau absolut toate zgomotele, astfel că nu mai putu auzi decât vuietul sângelui ei în urechi. Morrigan știa că nu se aflau aici ca să vadă un spectacol. Aveau o treabă mult mai importantă de făcut, dar chiar și așa... era un pic enervant.

Întunericul sălii fu înlocuit de o lumină aurie pură. Ea clipi des, orbită de strălucire. Deasupra mulțimii, sus de tot, lângă tavan, în centrul spațiului luxos, un reflector lumina un bărbat de o frumusețe atât de stranie,

atât de nepământeasă, încât lui Morrigan chiar i se tăie răsuflarea.

Îngerul Israfel plutea în aer, ținut la înălțime de o pereche de aripi puternice, musculoase – cu pene negre ca noaptea, cu vinișoare aurii sclipitoare, iridescente. Aripile care îi răsăreau dintre omoplați și băteau încet, ritmic, trebuie să fi avut o anvergură de cel puțin trei metri. Și restul corpului îi era puternic și musculos, dar zvelt, iar pielea lui frumoasă, neagră, era străbătută de vene ca niște râulețe de aur, de parcă s-ar fi spart ca o vază și fusesse reparat cu metal prețios.

Îngerul se uită în jos la auditoriu și privirea îi era depotrivă plină de bunăvoință și de o curiozitate rece. În jurul lui, oamenii se uitau în sus la Israfel, plângând și tremurând, strângându-se în brațe, consolându-se. Mai mulți membri ai publicului leșinaseră de-a dreptul pe podeaua sălii. Morrigan nu se putu abține și își zise că asta era cam exagerat. El nici măcar nu-și deschisese gura să cânte, încă.

Apoi o făcu.

Și auditoriul încremeni.

Cu toții arătau ca și când n-ar mai fi putut să reîn-
ceapă să miște vreodată.

O pace neclintită, solidă, se așternea ca zăpada.

Morrigan ar fi putut sta acolo, pitită într-un colț al scenei, privind acest ciudat spectacol mut toată noaptea... dar Jupiter se plictisi după câteva minute. (*Tipic, gândi Morrigan.*)

În adâncurile întunecate și înceteșate ale culiselor, Jupiter găsi cabina lui Israfel și intră, împreună cu Morrigan, ca să-l aștepte. Abia după ce închise bine ușa grea de oțel, îi făcu semn că era în regulă să-și dea jos apărătorile de urechi.

Morrigan își roti ochii prin cabină, strâmbând din nas. Era plină de resturi. Cutii goale și sticle aruncate peste tot, laolaltă cu puzderie de cutii de bomboane de ciocolată mâncate pe jumătate și zeci de vase umplute cu flori în diverse stadii de ofilire. Hainele zăceau grămadă pe podea, pe sofa, pe masa de machiaj, pe scaun, și răspândeau un miros stătut, de rufe nespălate. Îngerul Israfel era jegos.

Morrigan pufni în râs, contrariată.

— Ești sigur că asta e cabina lui?

— Îm-hm. Din nefericire.

Jupiter făcu puțin loc pe sofa ca să se așeze Morrigan, culegând delicat gunoaiele și punându-le în coș... apoi se lăsă furat de această activitate și petrecu următoarele patruzeci de minute curățând, ștergând suprafețele și făcând cabina cât mai locuibilă cu putință. Nu-i ceru lui Morrigan să-l ajute, nici Morrigan nu se oferii.

N-avea de gând să atingă obiectele astea riscante pentru sănătate și siguranță nici cu o prăjină de cinci metri.

— Ascultă, Mog, zise el, în timp ce trebăluia. Cum te simți? Ești bine? Te simți fericită? Te simți... calmă?

Morrigan se încruntă. Se simțise perfect calmă până când o întrebase el dacă se simțea calmă. Nimeni nu întreabă pe cineva dacă e calm, dacă n-ar crede că persoana aceea ar avea un motiv să *nu* fie calmă.

— De ce? își miji ea ochii. Care-i problema?

— Nicio problemă! răspunse el, dar vocea îi deveni pițigăiată și defensivă. Absolut niciuna. Numai că... atunci când întâlnești pe cineva ca Israfel, e important să fii într-o dispoziție bună.

— De ce?

— Întrucât cei ca Israfel... absorb emoțiile celorlalte persoane. Este... ăă... foarte nepoliticos să vizitezi pe vreunul ca el dacă te simți îndeosebi trist sau mânios, pentru că în mod cert o să-l întorci pe dos și-o să-i strici ziua. Și, sincer, nu ne putem permite ca Israfel să fie întors pe dos. Treaba asta e prea importantă. Deci... ăă... cum te simți?

Morrigan afișă un zâmbet foarte larg și ridică ambele degete mari spre Jupiter.

— Aha, zise el încet, părând puțin descumpănit. OK. Mai bine decât nimic.

O voce se făcu auzită din difuzoarele culiselor, anunțând că urma un antract de douăzeci de minute și,

câteva clipe mai târziu, ușa cabinei artistului se deschise de perete.

Vedeta spectacolului intră cu pași mari, lac de sudoare, cu aripile strânse la spate. Se duse ață la o măsuță pe rotile plin cu sticle zornăitoare de alcool în diverse nuanțe de maroniu și își turnă un păhărel din ceva de culoarea ambrei. Apoi încă unul. Era pe la jumătatea celui de-al doilea când în sfârșit păru să-și dea seama că avea companie.

Se holbă la Jupiter și goli restul de băutură din pahar.

— Am cules o rățacită, nu-i așa, dragă? întrebă el, în cele din urmă, înclinând capul spre Morrigan.

Chiar și când vorbea, vocea lui era profundă și melodioasă. Auzind-o, Morrigan simți un mic fior ciudat de ceva ca nostalgia sau dorul de casă sau alean, chiar în gâttej. Înghiți cu greutate.

Jupiter rânji.

— Morrigan Crow, fă cunoștință cu Îngerul Israfel. Nimeni nu cântă atât de stupefiant de frumos.

— Mă bucur să..., începu Morrigan.

— Plăcerea e de partea mea, o întrerupse Israfel și făcu semn vag cuprinzător prin cabină. Nu așteptam oaspeți în seara asta. Mă tem că nu am prea multe pe aici, dar..., arătă spre măsuța cu rotile. Serviți-vă!

— N-am venit să mâncăm sau să bem, prietene, a zis Jupiter. Am să-ți cer o favoare. E oarecum urgentă.

Israfel se trânti într-un fotoliu, își ridică picioarele pe un braț al acestuia și se uită posac la paharul din mâna lui. Aripile îi zvâcniră și se rearanjară, drapându-se peste speteaza fotoliului ca o capă de pene voluminoasă. Erau lucioase și netede, cu puf pe dedesubt. Morrigan abia se abținu să nu întindă mâna să le mângâie. *Ar putea părea ciudat*, gândi ea.

— Ar fi trebuit să-mi închipui că nu era o simplă vizită de curtoazie, zise Israfel. Că altfel nu mă mai vizitezi, *prietene*. N-ai mai trecut pe aici din Vara lui Unsprezece. Îți dai seama că ai ratat triumfala mea noapte de deschidere?

— Îmi cer iertare pentru asta. Ai primit florile pe care le-am trimis?

— Nu. Nu știu. Probabil.

Ridică din umeri, agasat.

— Primesc o grămadă de flori.

Morrigan era sigură că Israfel încerca să-l facă pe Jupiter să se simtă prost, dar fără să vrea se simți și ea prost. Nu-l întâlnise pe Israfel în viața ei, totuși nu putea suporta gândul că era nefericit. Simți pornirea ciudată să-i dea un biscuit. Sau un cățeluș. Ceva.

Jupiter scoase o foaie de hârtie jerpelită și un stilou din buzunarul hainei și, în tăcere, i le întinse prietenu-lui său. Israfel nu-i dădu atenție.

— Știu că ai primit scrisoarea mea, zise Jupiter.

Israfel învârti paharul în mâini și nu răspunse.

— Vrei s-o faci? întrebă Jupiter simplu, cu mâna încă întinsă. Te rog?

Israfel ridică din umeri.

— De ce-aș face-o?

— Nu mă pot gândi la un motiv acceptabil, recunosc Jupiter, dar sper c-ai s-o faci oricum.

Îngerul se uita la Morrigan acum, cu o expresie reținută și prudentă.

— Îmi vine în minte un singur lucru care l-ar putea atrage pe marele Jupiter North să devină patron.

Sorbi o dată din paharul lui și își întoarse privirea la Jupiter.

— Te rog să mă corectezi dacă mă înșel.

Morrigan se uită și ea la patronul ei. Toți trei rămaseră într-o tăcere încordată, stingheritoare, pe care Israfel păru s-o ia drept confirmare.

— *Wundersmith*, șuieră îngerul, ca pentru sine.

Oftă din rărunchi, își trecu o mână peste față, obosit, și smulse din mâna lui Jupiter pergamentul, ignorând stiloul.

— Ești cel mai drag prieten al meu și cel mai mare prost pe care l-am cunoscut vreodată. Așa că, da, bineînțeles c-o să-ți semnez stupidul pact de siguranță. Deși e inutil. Un *Wundersmith*! Acum, pe bune! E ridicol!

Morrigan se foi în loc, simțindu-se stânjenită și un pic ofuscată. Era o insolență să fie numită *ridicolă* de un

individ a cărui cabină-garderobă era o asemenea cloacă. Se strâmbă, încercând să se arate disprețuitoare și neafectată.

Jupiter se încruntă.

— Izzy, nici nu știi cât îți sunt de recunoscător. Dar treaba asta e strict confidențială, îți dai seama. Rămâne între...

— Știu să țin un secret, i-o reteză Israfel care își duse mâna în spate și, tresărind, își smulse o singură pană neagră dintr-o aripă.

O înmuie într-o călimară cu cerneală de pe măsuța de toaletă și mâzgăli o semnătură alandala în partea de jos a foii. I-o dădu înapoi lui Jupiter cu o încruntătură și aruncă pana în lături. Aceasta pluti frumos până la podea, stropii ei aurii reflectând lumina. Morrigan ar fi vrut s-o ridice și s-o ia acasă, ca pe o comoară, dar se gândi că asta ar fi fost, *cumva*, la fel cu a-i fura hainele.

— Chiar cred că ai fi putut veni mai devreme, știi? Presupun că ai auzit de Cassiel, nu?

Jupiter sufla peste cerneală, încercând s-o usuce mai repede, și nu își ridică privirea.

— Ce-i cu el?

— S-a dus.

Se opri din suflat. Ochiul lui îi întâlniră pe ai lui Israfel.

— Dus? repetă.

— A dispărut.

Jupiter clătină din cap.

— Imposibil.

— Asta am zis și eu. Și totuși.

— Dar el e..., începu Jupiter. Nu poate pur și simplu să...

Chipul lui Israfel era întunecat. Morrigan avu impresia că arăta un pic speriat.

— Și totuși, zise el din nou.

După un moment de tăcere, Jupiter se ridică și își luă haina, făcându-i semn lui Morrigan să-l urmeze.

— O să mă ocup de asta.

— Mda?

Israfel părea sceptic.

— Promit!

Coborâra pe gang, în pestrița stradă principală din Bohemian, luminată ca ziua, și prin mulțime, către peronul trenului Brolly Rail – dar într-o viteză mult mai civilizată decât înainte. Jupiter avea o mână pusă ferm pe umărul lui Morrigan, de parcă tocmai își amintise că se aflau într-o zonă ciudată și aglomerată a orașului și chiar ar fi trebuit să o țină aproape.

— Cine-i Cassiel? întrebă Morrigan, când așteptau pe peron.

— Unul dintr-ai lui Israfel.

— Bucătăreasa obișnuia să spună povești despre îngerii, zise Morrigan, amintindu-și de casa familiei sale, Conacul Crow. Îngerul Morții, Îngerul Milei, Îngerul Cinelor Distruse...

— Nu e același lucru, zise Jupiter.

Morrigan era nedumerită.

— Adică, ei nu sunt din categoria îngerilor?

— Cred că probabil forțează puțin limitele imaginației, dar îngerii sunt făpturi celeste, într-un fel.

— Făpturi celeste... asta ce înseamnă?

— O, știi tu. Locuitori ai cerului. Genul cărora le place să zboare. Care au aripi și le folosesc. Cassiel e o figură importantă printre făpturile celeste. Dacă într-adevăr a dispărut... ei bine, bănuiesc că Israfel se înșală, oricum. Sau exagerează – bătrânului Izzy îi cam place teatrul. Uite că vine! Gata de săritură?

La exact momentul potrivit, Morrigan și Jupiter își agățară umbrelele de belciugele de oțel de pe caroseria trenului în trecere și se ținură cu îndârjire, în timp ce goneau prin labirintul districtelor Nevermoorului. Cablurile de Brolly Rail se întindeau peste tot orașul după o schemă foarte complicată, întretăindu-se la joasă înălțime prin străzi principale și ganguri, apoi avântându-se în sus, deasupra acoperișurilor și a coranelor copacilor. Lui Morrigan i se părea prostește de periculos să treci vâjâind peste tot, fără nimic decât

puterea cu care-ți strângeai în mâini umbrela care să te împiedice să cazi și să te faci praf. Însă, oricât de înfricoșător, era de asemenea și distractiv să vezi toți oamenii ăia și clădirile peste care zburai, cu vântul biciuindu-ți fața. Era unul dintre cele mai plăcute lucruri pentru ea din treaba cu locuitul în Nevermoor.

— Ascultă, am ceva să-ți spun, zise Jupiter, când în sfârșit au tras mânerul ca să-și elibereze umbrelele și au sărit din vijeliosul Brolly Rail, aterizând în propriul cartier. N-am fost pe de-a-ntregul sincer cu tine. În privința... în privința aniversării tale.

Morrigan își miji ochii.

— Da? zise, cu răceală.

— Nu fi supărată.

Își mușca obrazul pe dinăuntru, arătând vinovat.

— Doar că... ei bine, Frank a prins de veste că azi e ziua ta și știi cum e el. Orice pretext e bun pentru o petrecere.

— Jupiter...

— Și... și toată lumea de la Deucalion te iubește!

Vocea lui se înălță cu vreo câteva note, la un nivel de lingușire fără precedent.

— Nu-i pot priva de un motiv să sărbătorească nașterea foarte *preferatei* lor Morrigan Crow, nu-i așa?

— *Jupiter!*

— Știu, știu, zise el, ridicându-și mâinile a capitulare. Ai spus că nu vrei agitație. Nu-ți face griji, bine? Frank

a promis c-o să fie ceva discret. Numai personalul, tu, eu și Jack. O să suflă în niște lumânări, ei o să-ți cânte „Mulți ani trăiască“...

Morrigan gemu; numai gândul la asta și un val de stinghereală rozaliu o năpădi pe gât în sus până în vârful urechilor.

— ...o să mâncăm niște tort și... misiune îndeplinită!
Gata cu asta pentru încă un an.

Morrigan îl fulgeră cu privirea.

— Discret? Promiți?

— Jur.

Jupiter își duse, solemn, mâna la piept.

— I-am spus lui Frank să se abțină și pe urmă să se abțină și mai mult și să continue să se abțină până când ajunge la ceea ce ar crede el că e tragic de minimalizat, după care să se abțină de încă zece ori pe atât.

— Da, dar el te-a ascultat?

Patronul ei pufni, arătând foarte ofensat.

— Uite, știi că eu sunt Mister Cool-Guy Lipsit-de-griji Relaxington și așa mai departe – Morrigan își ridică o sprânceană politicoasă neîncrezătoare –, dar cred că o să descoperi că angajații mei *chiar* mă respectă. Frank știe cine e șeful aici, Mog. Știe cine îi semnează cecurile. Crede-mă. Dacă îi spun eu să fie discret, el o să...

Jupiter se întrerupse, cu gura căscată, când cotiră pe Humdinger Avenue, o stradă dominată de uriașa și

splendida fațadă a Hotelului Deucalion, unde Morrigan locuia împreună cu patronul ei... și pe care Frank, vampirul pitic, extraordinarul organizator de petreceri, îl decorase evident pentru ocazie.

Deucalionul era drapat în milioane de becuțe festive roz-flamingo, care iluminau toată noaptea și probabil, gândi Morrigan, putea fi văzut și din spațiu.

— ...o să exagereze nebunește? sfârși ea în locul lui Jupiter, care rămăsese fără cuvinte.

Adunați pe treptele de la intrarea Deucalionului nu erau numai membrii personalului, ci aparent toți oaspeții, până la unu, cazați în momentul acela la hotel, plus vreo câțiva invitați din afară. Fețele lor radiau de entuziasm și stăteau în jurul unui extravagant tort aniversar cu nouă etaje, cu glazură roz, despre care Morrigan gândi că arăta mai potrivit pentru o nuntă regală decât pentru o aniversare de doisprezece ani. O formație de alămuri era poziționată lângă fântâna arteziană și, la semnalul lui Frank, se lansă într-un marș sărbătoresc foarte ritmat, când Morrigan și Jupiter sosiră. Dominând scena, un imens panou se întindea pe toată lungimea acoperișului. Uriășele sale litere care se aprindeau și se stingeau rapid anunțau:

MORRIGAN ARE DOISPREZECE ANI

— LA MULȚI ANI! izbucni gloata de angajați și de oaspeți.

Frank arătă spre nepotul adolescent al lui Jupiter, Jack, care aprindea un mănunchi de artificii, ce țâșniră suierând și fluierând prin aer, împrăștiind peste scenă praf de stele.

Dame Chanda Kali, faimoasa soprană și Dame Comandant al Ordinului Woodland Whisperers, se porni într-o foarte teatrală versiune a cântecului *Mulți ani trăiască!* (care numaidecât atrase trei măcăleandri, un bursuc și o familie de veverițe, topite de adorație, la picioarele ei).

Charlie, managerul flotei de transport de la Deucalion și șofer, țesălasă și înșeuase unul dintre poneii lui, gata s-o poarte pe sărbătorită înăuntru.

Kedgeree, administratorul, și Martha, camerista, aveau brațele pline cu cadouri, zâmbind veseli.

Iar Fenestra, uriașa Magnificat și șefa menajului, se folosi de agitație ca acoperire pentru a șterpeli discret o lăboanță plină de glazură roz.

Jupiter îi aruncă lui Morrigan o privire neliniștită, într-o parte.

— Să... ăă... să am o discuție privată cu stimabilul nostru Șef de Tămbălău?

Morrigan clătină din cap, încercând – și eșuând – să-și stăpânească un zâmbet care i se zbătea la colțurile gurii.

Simți o căldură și-o strălucire ca de soare chiar în mijlocul pieptului, de parcă i se ghemuise o pisică acolo și acum torcea mulțumită. Nu avusese niciodată o petrecere de ziua ei, înainte.

Frank era foarte priceput, pe bune.

Mai târziu, delicios de săturată de tort aniversar și epuizată de nesfârșitele urări de bine de la cei o sută de invitați la petrecere, Morrigan se târî în cuibul de pături mițoase ca un cocon în care patul ei se prefăcuse în noaptea aceea (evident știa ce groaznic de lungă zi avusese ea). Adormi aproape în clipa în care capul ei atinse perna.

Apoi, după ceea ce i se păru o jumătate de secundă mai târziu, era trează.

Era trează și nu în patul ei.

Era trează și nu în patul ei și nu singură.